

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: לפופי [לכורכו בכגדים ולקושרו בחגורה רחבה] לינוקא בשבת כדי שיתעצבו אבריו, שפיר דמי ומותר.

ומקשינן: והאנן תנן: אין מעצבין את הקטן. ואיך שרית ללפפו?

ומשנינן: התם במתניתין, איירי בחומרי [חוליות] השדרה. שאם נתפרקה אחת מהן, אסור לעצבה וולהחזירה למקומה, משום דמיהזוי כבונה. ולאחר זמן איירי. אבל ביום לידתו, מותר. כדאיתא לעיל [קכט ב].

שנינו במתניתין: ואין מחזירין את השבר.

אמר רבי חנא בנגדתא [מעיר "בגדד"] אמר שמואל: הלכה מחזירין את השבר. מפני שאם ישנהו עד לאחר השבת, יש בכך משום סכנת האבר [ריטב"א].

רבה בר בר חנה איקלע לפומבדיתא. לא על לפירקיה [לדרשה] דרב יהודה. שדריה רב יהודה לאדא דיילא [ה"דייל", הממונה בפירקא], ואמר ליה: זיל גרביה [טול בגדיו] לרבה בר בר חנה, עד שיבוא לפירקא.

אזיל אדא וגרביה לרבה בר בר חנה.

לבסוף אתא רבה בר בר חנה לפירקא, ואשכחיה לרב יהודה דקא דריש ואמר: אין מחזירין את השבר בשבת.

אמר ליה רבה בר בר חנה: הכי אמר רב חנא בנגדתא, אמר שמואל: הלכה מחזירין את השבר בשבת.

אמר ליה רב יהודה: הא רב חנא מדין הוא. והא שמואל מדין הוא. ואף על פי שהם ממקומנו, לא שמיע לי הכי משמם עד עתה.

ורק בזכותך שמענו עתה כן משמם. ואם כן, וכי לאו בדינא גרבתוך [ציויתי ליטול ממך את בגדיך] והכרחתוך לבוא הנה? והרי אילו לא באת, לא היינו זוכים לשמוע הא דאמרת משמייהו.

שנינו במתניתין: מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן.

רב אויבא הוה יתיב קמיה דרב יוסף. שניא [נשתנתה] ליה ידיה וזזה ממקומה.

אמר ליה לרב יוסף: הכי מאי הוא לתקנה?

ואמר ליה: אסור.

והוסיף להראותו בעניני ריפוי שונים, ולשואלו על כל ענין וענין, הכי מאי?

ואמר ליה: אסור.

אדחכי, איתפח [נתרפאה] ידיה.

אמר ליה רב יוסף: מאי תיבעי לך בזה? והא תנן להדיא: מי שנפרקה ידו או רגלו, לא יטרפם בצונן. אבל רוחץ אותם כדרכו, ואם נתרפא נתרפא.

אמר ליה רב אויבא: וכי לא תנן עוד בהאי מתניתין, "אין מחזירין את השבר", ואפילו הכי אמר רב חנא בנגדתא אמר שמואל: הלכה מחזירין את השבר? אלמא, לית הלכתא כהאי מתניתין.

אמר ליה רב יוסף: כולחו דיני דמתניתין בחדא מחתא מחתינהו [באריגה אחת אתה אורגם]?

והא לאו הא בהא תליא. אלא היכא דאיתמר דאין הלכתא כמתניתין, אתמר. והיכא דלא